บทที่ 5
สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ประเภทสองตัวประกอบแบบวัดซ้ำหนึ่งตัวประกอบ (Two - Factor Experiment with Repeated Measures on One Factor) โดยผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยมต่อคุณค่าแห่งตนของผู้ต้องขัง โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ต้องขังในเรือนจำอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ที่เหลือเวลาต้องโทษ 3 – 6 เดือน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยนำแบบสำรวจคุณค่าแห่งตนฉบับผู้ใหญ่ ของคูเปอร์สมิท ที่ผู้วิจัยแปลและปรับปรุงไปให้ผู้ต้องขังในเรือนจำอำเภอธัญบุรี จำนวน 31 คน ตอบแบบสำรวจและนำแบบสำรวจมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ประเมินที่กำหนดไว้ แล้วคัดเลือกผู้ต้องขังที่มีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยจำนวน 16 คน สุ่มอย่างง่าย 12 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 6 คน แต่เนื่องจากระหว่างการทดลองนั้นสมาชิกกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมถอนตัวออกจากกลุ่มเนื่องจากได้รับการพ้นโทษ จึงทำให้คงเหลือสมาชิกกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสำรวจคุณค่าแห่งตนฉบับผู้ใหญ่ ของคูเปอร์สมิท ที่ผู้วิจัยแปลและปรับปรุง และโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยมต่อคุณค่าแห่งตนของผู้ต้องขังที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

กลุ่มตัวอย่างได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มจำนวน 12 ครั้ง ครั้งละ 90 นาที และได้รับการประเมินผลคุณค่าแห่งตนแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำประเภทหนึ่งตัวแปรระหว่างกลุ่มและหนึ่งตัวแปรภายในกลุ่ม (Repeated–Measure Analysis of Variance: One Between-Subjects Variable and One Within-Subjects Variable) และทดสอบความแตกต่างระหว่างคู่โดยวิธีการแบบนิวแมน – คูลส์ (Newman – Keuls Method) โดยมีสมมติฐานการวิจัยดังนี้

สมมติฐานของการวิจัย

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับช่วงเวลาของการทดลอง

2. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง

3. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผลการทดลอง

4. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง

5. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง

6. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนในระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเสนอผลตามสมมติฐาน ดังต่อไปนี้

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับช่วงเวลาของการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผลการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนในระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามสมมติฐานดังนี้

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับช่วงเวลาของการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 4 และภาพที่ 3 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับช่วงเวลาของการทดลอง ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่าง

ออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองซึ่งเข้าร่วมกลุ่มการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม และกลุ่มควบคุม และแบ่งระยะเวลาออกเป็น 3 ระยะคือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล ผลการทดลองพบว่าผู้ต้องขังกลุ่มได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตน ในระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุม เพราะหลังการทดลอง ผู้ต้องขังกลุ่มที่เข้าร่วมกลุ่มการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม ได้รับการส่งเสริมให้มีความรับผิดชอบและตระหนักถึงในคุณค่าต่าง ๆ ที่แฝงอยู่ในตนเอง และค้นพบความหมายบางอย่างในสถานการณ์ของชีวิตส่งผลให้ผู้ต้องขังเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อสถานการณ์ที่เป็นปัญหาที่ตนทนทุกข์ทรมาน พัฒนามุมมองใหม่ให้แตกต่างไปจากเดิม รับรู้สถานการณ์ที่ประสบอยู่ไปในทางที่ดี มีคุณค่าและมีความหมายก่อให้เกิดกำลังใจในการดำรงชีวิตอยู่และก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างมั่นคงและมีอนาคต แต่ผู้ต้องขังกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้ารับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม ขาดโอกาสในการที่จะได้รับแนวทางที่จะเพิ่มคุณค่าแห่งตนดังเช่นในกลุ่มทดลอง ดังนั้นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลของกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุม จึงแสดงให้เห็นว่าวิธีการทดลองกับช่วงระยะเวลาของการทดลองคือระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลนั้นส่งผลร่วมกัน

2. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 6 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่าผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมกลุ่ม ทฤษฎีอัตถิภาวนิยมสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 18 ชั่วโมง ทำให้ผู้ต้องขังมีเป้าหมายและเห็นแนวทางในการดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่าและมีความหมาย ตลอดจนสามารถปฏิบัติตนตามแนวทางของทฤษฎีอัตถิภาวนิยมที่วางไว้เพื่อเพิ่มคุณค่าแห่งตน ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้เข้าร่วมกลุ่มการให้คำปรึกษาทฤษฎีอัตถิภาวนิยม แต่ได้ปฏิบัติตนตามตารางปฏิบัติกิจวัตรประจำวันตามปกติของเรือนจำ ดังนั้นจึงเป็นสาเหตุให้คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของผู้ต้องขังกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาทฤษฎีอัตถิภาวนิยมสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอนุสรณ์ พงษ์สวัสดิ์ (2544) ได้ศึกษาผลของกลุ่มโลโกเทอราปี ต่อการเห็นคุณค่าตนเองของเยาวชนผู้ติดยาเสพติด ในศูนย์จังหวัดฉะเชิงเทรา กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนผู้ติดยาเสพติดในศูนย์ที่ได้คะแนนคุณค่าตนเองต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าตนเอง

หลังการทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับ นริสา จิตรสมนึก (2540) ได้ศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนกระทำผิดกฎหมายในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดขอนแก่น จำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 10 คน กลุ่มควบคุม 10 คน กลุ่มทดลองได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม กลุ่มควบคุมอยู่ในสภาพแวดล้อมปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสำรวจการเห็นคุณค่าในตนเองของคูเปอร์สมิท ฉบับนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมและสูงกว่าก่อนเข้ารับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับสุวิมล ลาวรรณา (2543) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวโลกอสซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของทฤษฎีอัตถิภาวนิยม และการให้คำปรึกษาแนวกระจ่างนิยมต่อลักษณะการมุ่งอนาคตของเยาวชนหญิงในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กในจังหวัดนครราชสีมา ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มเยาวชนหญิงที่ได้รับการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวโลกอสและการให้คำปรึกษาแนวกระจ่างนิยม มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงขึ้นในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล และสอดคล้องกับ พรพรรณ ศรีธัญญรัตน์ (2539) ได้ศึกษาผลของกลุ่มบำบัดแบบโลกอสต่อการลดความวิตกกังวลเกี่ยวกับความตายในผู้ป่วยโรคมะเร็ง ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ป่วยโรคมะเร็งจำนวน16คน โดยการสุ่มผู้ป่วยที่มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับความตาย แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน กลุ่มทดลองเข้าร่วมกลุ่มตามแนวโลกอสเป็นเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ3 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง 30 นาที รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง ผลการศึกษาพบว่าผู้ป่วยมะเร็งที่เข้าร่วมกลุ่มบำบัดแบบโลกอสมีการลดความวิตกกังวลมากกว่าผู้ป่วยที่ไม่ได้รับการบำบัดจึงกล่าวได้ว่าผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง

3. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผลการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 7 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่าผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผลการทดลอง ทั้งนี้เนื่องจากการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มุ่งความสนใจอย่างชัดเจนไปยังความหมายและคุณค่าของชีวิตมนุษย์ ให้ความสำคัญเกี่ยวข้องกับปัญหาของการดำรงอยู่ ให้บุคคลเผชิญหน้ากับชีวิตของตนด้วยความรับผิดชอบและรู้ตัว ให้ได้ค้นพบว่าตนคือใคร รับรู้ถึงสถานการณ์จริงที่ตนประสบอยู่ว่าเป็นอย่างไร ตนเองต้องการอะไร มีคุณค่าอะไรที่เป็นแหล่งกำลังใจให้ดำรงชีวิตอยู่ต่อไป และทำอย่างไรให้ชีวิตของตนมีความหมาย ซึ่งส่งผลให้ผู้ต้องขังเข้าใจและยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นตามความ

เป็นจริง รับรู้สถานการณ์ที่ประสบอยู่ไปในด้านที่ดีและมีความหมาย พร้อมก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคงด้วยความมุ่งหวังที่จะมีอนาคตที่ดีขึ้นต่อไปจึงทำให้ผลของการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม ยังคงอยู่จนถึงระยะติดตามผล สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิดดอน (Widdon, 1983) ที่จัดโปรแกรมกลุ่มโลกอสเทอราปี ให้นักโทษอาชญากรรมจำนวน 20 คน ผลการศึกษาพบว่า ภายหลังการทดลองค่าคะแนนความมุ่งหวังในชีวิต ของนักโทษชายที่เข้าร่วมกลุ่มโลกอสเทอราปีเพิ่มขึ้น สมาชิกกลุ่มมีการพัฒนาตนเองด้านความประพฤติจนได้รับอนุญาตให้ย้ายไปอยู่หน่วยเตรียมออกชุมชนซึ่งไม่มีผู้คุมดูแล หลังจากนั้นมีสมาชิก 9 คนของกลุ่มได้รับอภัยโทษ และจากการติดตามผลในระยะ 2 ปีพบว่า สมาชิกกลุ่ม 8 คนที่เข้าร่วมกลุ่มโลกอสเทอราปีเลิกประกอบอาชญากรรมโดยเด็ดขาด และหลังจากการเข้าร่วมกลุ่มการให้คำปรึกษาทฤษฎีอัตถิภาวนิยมในระยะติดตามผล สมาชิกกลุ่มท่านหนึ่งได้กล่าวถึงความรู้สึกว่า รู้สึกว่าตนเองนั้นมีคุณค่าและทำให้ตนเองรู้ว่าครอบครัวเป็นสิ่งที่คัญสำหรับชีวิตเขา ตนเองไม่เคยเห็นความสำคัญสำหรับคนอื่นหรือแม้กระทั่งตนเองมาก่อน จึงทำให้เห็นว่าผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผลการทดลอง

4. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 9 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่าผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง ทั้งนี้เนื่องจาก การให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม ที่ผู้ต้องขังได้เข้าร่วมนั้น เป็นการให้คำปรึกษาอาศัยกลุ่ม ซึ่งมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความรู้สึกซึ่งกันและกัน มีเป้าหมายและแนวทางชัดเจนในการช่วยกันคิดช่วยกันแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น รวมทั้งเป็นกำลังใจให้แก่กันและกัน การให้คำปรึกษากลุ่ม ทฤษฎีอัตถิภาวนิยม ได้กระทำอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ จำนวน 12 ครั้ง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ รวมเวลาทั้งสิ้น 18 ชั่วโมง นอกจากนี้ผู้ต้องขังที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม ยังมีความสนใจและให้ความร่วมมือทุกขั้นตอนของการเข้าร่วมกลุ่มอย่างสม่ำเสมอ จึงทำให้เข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับความหมายของชีวิตและคุณค่าของการดำรงอยู่ มีความตระหนักถึงความรู้สึกไร้ความหมายของชีวิต รับรู้และเข้าใจถึงสาเหตุของปัญหาที่ทำให้ชีวิตที่ผ่านมาไร้ความหมาย สำนึกถึงความรับผิดชอบและความเป็นเจ้าของในชีวิตตนเองที่จะทำให้ชีวิตของตนมีคุณค่า และทำให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของตนมีความหมายโดยวางแผนปฏิบัติและลงมือปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ควบคู่ไปกับการใช้เทคนิคบางประการของทฤษฎีอัตถิภาวนิยมจนกระทั่งบรรลุตามวัตถุประสงค์ จึงส่งผลให้ผู้ต้องขังมีคุณค่าแห่งตนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ

อนุสรณ์ พงษ์สวัสดิ์ (2544) ได้ศึกษาผลของกลุ่มโลโกเทอราปี ต่อการเห็นคุณค่าตนเองของเยาวชนผู้ติดยาเสพติดในศูนย์ จังหวัดฉะเชิงเทรา กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนผู้ติดยาเสพติดในศูนย์ที่ได้คะแนนการเห็นคุณค่าตนเองต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 6 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยการเห็นคุณค่าตนเองหลังการทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่าก่อนทดลองและสูงกว่ากลุ่มควบคุม ส่วนผู้ต้องขัง ในระยะก่อนการทดลองซึ่งยังไม่ได้เข้าร่วมกลุ่มการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม จึงไม่ได้มีเป้าหมายและแนวทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ดังนั้นคุณค่าแห่งตนของผู้ต้องขังในระยะก่อนการทดลองจึงไม่มีการเพิ่มขึ้น มีผลทำให้คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของผู้ต้องขังในระยะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ เมเจอร์ (Majer, 1992) ได้ประเมินผลการเข้าร่วมโปรแกรมการบำบัด 12 ขั้นในแนวของการค้นพบความหมายในชีวิตของผู้ติดยาเสพติดทั้งที่ติดสุราและยาเสพติดพบว่ายิ่งมีระยะการเข้าบำบัดนานเท่าใดก็ยิ่งมีแนวโน้มว่าจะพบกับความหมายในชีวิตถึงแม้ว่าผู้เข้าร่วมโปรแกรมการบำบัดจะต้องเผชิญกับความทุกข์ความทรมานที่ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ระหว่างการบำบัดแต่เขาจะรับรู้ความทุกข์นั้นอย่างมีความหมาย และยังสอดคล้องกับโรเซน (Rosen, 1991) ศึกษาผลการเข้าร่วมโปรแกรมบำบัด รักษาผู้ติดยาเสพติดที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงคุณค่าแห่งตนและการพัฒนาทางจิตวิญญาณ ผลการวิจัยพบว่าคุณค่าแห่งตนและพัฒนาการทางจิตวิญญาณจากแง่มุมของความหมายและความมุ่งหวังในชีวิต เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญหลังโปรแกรมบำบัด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวิมล ลาวรรณา (2543) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวโลกอสและการให้คำปรึกษาแนวกระจ่างนิยมต่อลักษณะการมุ่งอนาคตของเยาวชนหญิงในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กในจังหวัดนครราชสีมา ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มเยาวชนหญิงที่ได้รับการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวโลกอสและการให้คำปรึกษาแนวกระจ่างนิยม มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงขึ้นในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล และงานวิจัยของ อุทัยทิพย์ จันทร์เพ็ญ (2539, หน้า 66) ได้ศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวโลกอสต่อการเพิ่มความเข้มแข็งในการมองโลกของผู้ติดสุราพบว่า หลังการทดลองผู้ป่วยติดสุราที่เข้ารับการรักษาอยู่โรงพยาบาลที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวโลกอสมีคะแนนความเข้มแข็งในการมองโลกสูงกว่าก่อนได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแนวโลกอส หลังจากการเข้าร่วมกลุ่มในระยะหลังการทดลองสมาชิกกลุ่มกล่าวถึงความรู้สึกว่าตนเองมีพลังในการดำเนินชีวิตในปัจจุบันมากขึ้นซึ่งได้มาจากกำลังใจจากเพื่อนสมาชิกและผู้นำกลุ่มในระหว่างการทำกิจกรรมกลุ่ม และก่อนที่ตนจะเข้ามาทำกิจกรรมกลุ่มนั้นตนเองยังไม่พร้อมที่จะออกไปเผชิญชีวิตนอกเรือนจำเนื่องจากว่าไม่มีแนวทางในการดำเนินชีวิต

ไม่รู้ว่าตนเองจะทำอะไรต่อไป ซึ่งตรงกันข้ามกับปัจจุบันตนเองอยากที่จะออกไปดำเนินชีวิตภายนอกเรือนจำโดยเร็วตามที่ตนได้วางแผนไว้ในระหว่างการพบกลุ่ม จึงกล่าวได้ว่าผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง

5. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 9 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่าผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง ทั้งนี้เนื่องจากว่าการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีเป้าหมายในการช่วยบุคคลให้เห็นในคุณค่าการดำรงอยู่ และค้นพบความหมายของชีวิตที่แท้จริงและยั่งยืนทั้งในสถานการณ์ปัจจุบันและระยะยาว ผู้เข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยมจะมีทักษะในการขจัดความรู้สึกท้อแท้ สิ้นหวัง แปลกแยก และภาวะไร้ซึ่งคุณค่าและความหมายในชีวิต ซึ่งเป็นภาวะของวิกฤติให้หมดไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของดุษฎี อุดมอิทธิพงศ์ (2546) ได้ศึกษาถึงผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวนิยมต่อความวิตกกังวลของสตรีวัยทอง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นสตรีวัยทองที่มารับบริการที่โรงพยาบาลจังหวัดนครศรีธรรมราช ผลการศึกษาพบว่าความวิตกกังวลของสตรีวัยทองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวนิยมลดลงต่ำกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล นอกจากนี้ การให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยมยังช่วยให้บุคคลเลือกทัศนะที่จะยืนหยัดต่อโชคชะตา หรือสถานการณ์ตรงหน้าที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงหรือหลีกเลี่ยงได้จนถึงบั้นปลายของชีวิต โชคชะตาหรือสถานการณ์เหล่านั้นอาจเป็นความสิ้นหวัง ความวิตกกังวลความรู้สึกผิด สภาพชีวิตที่ทุกข์ทรมาน หรือความตาย ในสถานการณ์เช่นนั้นบุคคลยังเชื่อถือว่าชีวิตเป็นสิ่งที่มีคุณค่าในตัวมันเอง และหาทางเลือกรูปแบบพฤติกรรมใหม่เพื่อไปสู่เป้าหมายที่เป็นความหมายของชีวิตในรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ การเสียสละ การแสดงความรัก การมีความหวัง ฯลฯ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรัญญา ตุ้ยคำภีร์ (2536, หน้า 98) ได้ศึกษาผลของกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอส ต่อการเพิ่มความมุ่งหวังในชีวิตของสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อ เอช ไอ วี พบว่า กลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอสมีพลต่อการเพิ่มขึ้นของความมุ่งหวังในชีวิตหญิงในสถานสงเคราะห์บ้านเกร็ดตระการที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อ เอช ไอ วี จึงส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนของผู้ต้องขัง ที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม ในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง

6. ผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตนในระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 9 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 6 ที่ว่าผู้ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม มีคุณค่าแห่งตน ในระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากว่าเมื่อผู้ต้องขังกลุ่มที่ได้ผ่านการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม จำนวน 12 ครั้งเป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์นั้นมีแนวทางในการดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่าและมีความหมาย สามารถปฏิบัติตนในการเพิ่มความหมายในตนเองให้ตนเองมีคุณค่าตลอดจนมีเทคนิคและแนวทางที่ถูกต้องและเหมาะสมสำหรับตนเองไว้ใช้ในการเผชิญปัญหาเพื่อให้ดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่าและความหมายในทุกสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งผลทำให้คุณค่าแห่งตนแตกต่างกันโดยเพิ่มในระดับที่สูงขึ้นในระยะติดตามผลแม้ว่าระยะเวลาของการทดลองจะผ่านไปก็ไม่ทำให้คุณค่าในตนเองลดลงแต่อย่างใดกลับเพิ่มสูงขึ้นเพราะผู้ต้องขังมั่นใจและมีแนวทางในการดำรงชีวิตซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของการให้คำปรึกษาทฤษฎีอัตถิภาวนิยม ที่มีเป้าหมายในการช่วยให้บุคคลมีคุณค่าในการดำรงชีวิตอยู่และค้นพบความหมายของชีวิตที่แท้จริงและยั่งยืนทั้งในสถานการณ์ปัจจุบันและระยะยาว มีทักษะในการขจัดภาวะวิกฤตของชีวิต และสามารถยืนหยัดต่อโชคชะตาและสถานการณ์ที่เลวร้ายของชีวิตได้ โดยยังเชื่อถือว่า ชีวิตเป็นสิ่งที่มีคุณค่าในตัวมันเอง ซึ่งสอดคล้องกับ คอเรย์ (Corey, 2000) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นมาจากความรู้สึกภายในตัวผู้รับคำปรึกษา และนำมาสู่การเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัว เมื่อบุคคลได้มีการเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ จะสามารถเข้าใจปัญหาได้อย่างเหมาะสมกับตนมากขึ้นเรื่อย ๆ แล้วจะเกิดความชำนาญ เกิดการเรียนรู้ว่า ถ้ามีปัญหาแบบใดจะแก้ไขอย่างไรให้เหมาะสม บุคคลนั้นจะสามารถแก้ไขปัญหาของตนได้อย่างเหมาะสมเรื่อยไป ซึ่งสอดคล้องกับที่ดูเซน สมิธ (Deurzen–Smith, 1990) กล่าวว่าทฤษฎีอัตถิภาวนิยมช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถค้นหาความหมายสำหรับชีวิตของเขาเองกับการเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ของความสิ้นหวัง ความสูญเสีย การทำงาน และการให้คำปรึกษาจะได้ผลดี ถ้าผู้รับบริการมีความยินดีที่จะท้าทายต่อโลก ผู้ที่อยู่ระหว่างการมีชีวิตและต้องเผชิญกับความตาย ผู้ที่อยู่ในช่วงวิกฤตของชีวิต ผู้ที่อยู่ในช่วงของการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการตามวัย หรือผู้ที่ต้องการเริ่มต้นชีวิตใหม่ จึงเป็นผลทำให้คุณค่าแห่งตนของผู้ต้องขังที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม ในระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผลแตกต่างกัน โดยมีคะแนนเฉลี่ยคุณค่าแห่งตนในระยะติดตามผลเพิ่มสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการวิจัยพบว่า การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีอัตถิภาวนิยม สามารถช่วยให้ผู้ต้องขังในเรือนจำมีคุณค่าแห่งตนสูงขึ้น ดังนั้นเจ้าหน้าที่หรือบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องขังจึงควรมีโอกาสศึกษา และฝึกเป็นผู้ให้คำปรึกษาตามทฤษฎีอัตถิภาวนิยม หรือฝึกการเป็นผู้นำกลุ่มการให้คำปรึกษากับผู้ต้องขัง เพื่อช่วยให้ผู้ต้องขังมีคุณค่าแห่งตนสูงขึ้น ซึ่งจะทำให้ผู้ต้องขังมีความสุขและเกิดแรงจูงใจที่จะดำเนินชีวิตต่อไปเมื่อออกสู่สังคมนอกเรือนจำ

2. ผลการวิจัยในการให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยม พบว่า สามารถช่วยให้ผู้ต้องขังมีคุณค่าแห่งตนสูงขึ้น ดังนั้น ควรนำทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษาไปใช้กับ กลุ่มนักเรียนวัยรุ่น ที่ประสบปัญหาด้านต่าง ๆ มองตนเองไร้ค่า ไม่มีเป้าหมายในการดำเนินชีวิต โดยใช้กระบวนการกลุ่มการให้คำปรึกษา เพื่อให้กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นเกิดมีคุณค่าในตนเอง และพบเป้าหมายในการดำเนินชีวิต

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทดลองใช้การให้คำปรึกษากลุ่มทฤษฎีอัตถิภาวนิยมเพื่อสร้างคุณค่าแห่งตน โดยเปรียบเทียบกับกลุ่มผู้ต้องขังชาย กลุ่มผู้ต้องขังหญิง เพื่อทดสอบว่า ลักษณะความแตกต่างทางด้านเพศของผู้ต้องขัง เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างคุณค่าแห่งตนของผู้ต้องขัง

2. ควรศึกษาผลการให้คำปรึกษาทฤษฎีอัตถิภาวนิยมต่อตัวแปรตามอื่น ๆ เช่น ความมุ่งหวังในชีวิต ความสอดคล้องในการมองโลก ความเชื่อมั่นในตนเอง และการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ เพื่อให้เกิดผลการวิจัยที่กว้างขวางยิ่งขึ้น